hapsetti, fakat Mervân karşısında destek sağlamak gayesiyle de tahsisatını artırdı. Kûfe Şiîleri, Hâşimîler'in halifeliğe Emevîler'den daha lâyık olduğunu söyleyerek onu isyana teşvik etti ve Abdullah Ekim 744 tarihinde isyan bayrağını açtı. Etrafında daha önce Mugîre b. Saîd'e bağlı bir grupla, Zeydîler'den müteşekkil oldukça kalabalık bir taraftarı vardı. Bu isyanın asıl sebebini, Hz. Ali'nin torunu Ebû Hâşim'in ölümünden sonra ortaya çıkan olaylara bağlayanlar vardır. Nitekim Ebû Hâşim'in vefatından sonra ona bağlı olanların bir kısmı imâmet iddiasında bulundu. Bunlardan bazıları, Ebû Hâşim'in, imâmeti Abdullah b. Abbas'ın torunu Muhammed'e, bazıları kardeşinin oğlu Hasan b. Ali'ye, bazıları da Abdullah b. Amr el-Kindî'ye vasiyet ettiğini iddia ediyordu. Hatta bu sonuncu imama inananlar, Ebû Hâşim'deki ilâhî ruhun ona intikal ettiğini söylüyorlardı. Ancak Abdullah b. Amr kendisine taraftar görünenlerden biat almamıştı. Bir müddet sonra ona tâbi gözükenlerin büyük bir kısmı, hiyanetini gördükleri gerekçesiyle ondan uzaklaşıp kendilerine yeni bir imam aramaya başladı. Abdullah b. Muâviye'nin siyasî hayatı, işte bu grupla anlaşarak kendisini imam ilân etmesiyle başlar.

Olayların gelişmesiyle vali isyancıların üzerine yürüyünce Abdullah ve taraftarları savaş alanını terkedip Kûfe'deki iç kaleye sığındılar. Daha sonra şehri terketmeleri şartıyla kendilerine eman verildi. Abdullah, yanındakilerle birlikte İran'a giderek önce İsfahan'ı daha sonra da İstahr, Cibal, Kirman, Hûzistan ve Kumis'i ele geçirdi. Taraftarları arasında, başta **mevâlî*** olmak üzere, Şeybân b. Abdülazîz liderliğindeki Hâricîler, Ebü'l-Abbas es-Seffâh, Ebû Ca'fer el-Mansûr ve Îsâ b. Ali gibi Abbâsî, Ömer b. Süheyl b. Abdullah ve Süleyman b. Hişâm gibi Emevî ileri gelenleri de vardı. Bunlar ortak düşmanları Mervân'a karşı iş birliği içindeydiler. Abdullah sağladığı bu destekle bölgede hâkimiyetini güçlendirdi ve kendi adına para bastırdı. Mervân, halifelik makamını ele geçirip idareye hâkim olunca kumandanlarından Âmir b. Dubâra'yı ona karşı gönderdi. Yapılan savaşta mağlûp olan Abdullah Horasan'a kaçtı (129/746-47). Burada Abbâsîler adına faaliyette bulunan Ebû Müslim'den ilgi ve yardım göreceğini umuyordu. (Ebû Müslim'e kendisini himaye etmesi için yazdığı edebî değeri hâiz mektup için bk. *el-Eğānî*, XII, 230-231.) Ancak umduğunu bulamadığı gibi onun emriyle hapsedildi ve bir müddet sonra da öldürüldü.

Mûte Savaşı'ndaki fedakârlığından dolayı Hz. Peygamber tarafından Zü'l-cenâhayn lakabı verilen Ca'fer-i Tayyâr'ın bu lakabına nisbetle, Abdullah b. Muâviye'nin etrafında toplanan ve onu imam tanıyan gruba Cenâhiyye denilmiştir. Bu gruba göre ilâhî ruh, Hz. Âdem'den itibaren bütün peygamberlere intikal etmiş, Hz. Peygamber'den Ali'ye, ondan da üç oğluna (Hasan, Hüseyin, Muhammed) geçmiş ve nihayet Abdullah b. Muâviye'ye ulaşmıştır. Böylece hem ulûhiyet, hem de peygamberlik gücü Abdullah'ta toplanmıştır. Bu grup, Abdullah'ın kendi taraftarlarına gaybı bildiğini söylediğini ve "İlim benim kalbimde mantarlar ve yeşil otların bitmesi gibi bitmektedir" dediğini iddia eder. Cenâhiyye mensuplarının **tenâsüh*** e inandıkları, kıyameti, cennet ve cehennemi inkâr ettikleri, haramları helâl kabul ettikleri, ibadetleri ise Ali ailesi mensuplarından bazılarına bağlılık gösterme tarzında anladıkları kaydedilir. Ancak Abdullah b. Muâviye'ye tâbi olan grubun onun sağlığında bu gibi İslâm dışı anlayış ve davranışları benimsediğini gösteren kesin delil bulunmamakta ve kendisinin de bunları tasvip edip etmediği bilinmemektedir. Bununla beraber onların siyasî desteğini temin etmek için bu gibi yanlış fikirlere müsamaha gösterdiği söylenmektedir. Buradan hareketle Abdullah b. Muâviye'nin, kendisine ve taraftarlarına esas teşkil edecek açık ve tutarlı bir fikir sistemine sahip olmadığı, reaksiyonunun tamamen siyasî endişelerden kaynaklandığı söylenebilir. Nitekim bu nokta, isyan ederek Emevîler'i birkaç yıl uğraştırdığı dönemdeki fikirleriyle ilgili herhangi bir bilginin kaynaklarda yer almayışıyla da teyit edilebilir. Ölümünden sonra bazıları onun ölmeyip hayatta olduğunu, bazıları ise öldüğünü fakat ruhunun Hârisiyye'nin reisi İshak b. Zeyd b. Hâris el-Ensârî'ye geçtiğini iddia etmişlerdir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Kuteybe, *el-Ma'ârif* (nşr. Servet Ukkâşe), Kahire 1960, s. 207; Taberî, *Târîh* (nşr. M.J. de Goeje), Leiden 1879-1901, II, 1879-1887, 1902, 1947-1948, 1976-1981; Eş'arî, *Makālât* (nşr. H. Ritter), Wiesbaden 1382/1963, s. 6, 22, 85; Ebü'l-Ferec el-İsfahânî, *el-Eğānî*, Kahire 1285/1868, XII, 225-231; Bağdâdî, *el-Fark* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamid), Kahire, ts. (Mektebetü Dâri't-türâs), s. 27, 149, 150-151; a.mlf., *Mezhepler Arasındaki Farklar* (trc. E. Ruhi Fığlalı), İstanbul 1979, s. 40, 222, 225-226; Şehristânî, *el-Milel ve'n-nihal* (nşr. M. Seyyid Kîlânî), Kahire 1381/1961, I, 151; İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 → Beyrut 1385-86/1965-66, V, 324-327, 370-373; William F. Tucker, "ʿAbd Allāh İbn Muʿāwiya and the Janāḥiyya: Rebels and ideologues of the late Umayyad period", *St. Is.*, LI (1980), s. 39-57; K. V. Zetterstéen, "Abdullah", *İA*, I, 35-36; a.mlf., "ʿAbd Allāh b. Muʿāwiya", *EI²* (İng.), I, 48-49; D. M. Dunlop, "ʿAbdallāh b. Moʿāvīa", *EIr.*, I, 183-184.

ETHEM RUHİ FIĞLALI

ABDULLAH b. MUGAFFEL

(عبدالله بن مغفل)

Ebû Saîd (Ebû Ziyâd) Abdullâh b. Mugaffel el-Müzenî (ö. 59/679)

Bey'atürrıdvân* da bulunan sahâbîlerden biri.

Tebük Savaşı öncesinde, fakirlikleri sebebiyle binecek hayvan bulamadıkları için Hz. Peygamber'e müracaat eden, onun da kendilerine binek temin edememesi üzerine, orduya katılamayacaklarından ötürü aşırı derecede üzülüp göz yaşı döken (bk. **BEKKÂÎN**) ve bu samimi davranışlarından dolayı haklarında Tevbe sûresinin 92. âyeti nâzil olan sahâbîlerden biridir. Bey'atürrıdvân sırasında, altında biat edilen ağacın bir dalını kaldırarak Hz. Peygamber'in gölgelenmesini sağlamıştır. Hz. Ömer tarafından Basra'ya mürşid ve muallim olarak gönderilen Abdullah'dan kırk üç hadis intikal etmiş olup bunların altısı *Sahîhayn*'da yer almıştır. Kendisinden Hasan-ı Basrî, Muâviye b. Kurre, Sâbit el-Bünânî ve Ebü'l-Âliye gibi meşhur âlimler hadis rivayet etmiştir. Tüster'in fethinde şehre ilk giren kimse olan Abdullah, muallim tayin edildiği Basra'ya yerleşmiş ve orada vefat etmiştir. Vasiyeti üzerine cenaze namazını Ebû Berze el-Eslemî kıldırmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Vâkıdî, *Kitâbü'l-Meġāzî* (nşr. M. Jones), London 1965-66 → Beyrut, ts. (Âlemü'l-Kütüb), s. 994, 1036; İbn Sa'd, *eṭ-Ṭabakātü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, VII, 13-14; *Müsned*, IV, 85; V, 54, 272; İbnü'l-Esîr, *Üsdü'l-ġābe*, Kahire 1285-87, III, 398-399; Zehebî, *Aʿlâmü'n-nübelâ'*, II, 483-485; İbn Hacer, *el-İṣâbe*, Kahire 1328, II, 372; Âmirî, *er-Riyâżü'l-müsteṭâbe* (nşr. Ömer Ebû Hacle), Beyrut 1979, s. 192; *Tecrid Tercemesi*, V, 197, dipnot 1.

 İSMAİL L. ÇAKAN

ABDULLAH b. MUHAMMED b. ABDURRAHMAN

(عبدالله بن محمد بن عبدالرحمن)

Ebû Muhammed Abdullāh b. Muhammed b. Abdirrahmân b. Hakem (ö. 300/912)

Endülüs Emevî Devleti emîri (888-912).

229 (844) yılında doğdu. Gençlik yıllarından itibaren, babası devrinde çıkan isyanların bastırılmasında görev aldı. Kardeşi Münzir'in, İbn Hafsûn'un Bübeşter'i (Bobastro) muhasarası sırasında ölümü üzerine, 29 Haziran 888 tarihinde tahta geçti. Bu sırada Ömer b. Hafsûn'un isyanı devam ediyordu. Yeni emîrin teklifi üzerine İbn Hafsûn isyandan vazgeçip ona biat etti, ancak bir yıl geçmeden tekrar isyan bayrağını açtı. Abdullah b. Muhammed, yıllardan beri devleti tehdit eden İbn Hafsûn meselesini kesin olarak halletmek istiyordu. Bu maksatla Mayıs 891'de âsinin bulunduğu Bulây (Polei) Kalesi üzerine yürüdü ve kaleyi kuşattı. Emîrin karşısında dayanamayacağını anlayan İbn Hafsûn kaçtı ve Bulây zaptedildi. Bunu, İbn Hafsûn'un elinde bulunan İstice'nin (Ecija) alınması ve Bübeşter'in kuşatılması takip etti. Ancak son derece müstahkem olan Bübeşter'i ele geçirmek mümkün olmadı. Birkaç yıllık bir sükûnetten sonra İbn Hafsûn'un İlbire'ye (Elvira) saldırması üzerine mücadele yeniden başladı. Ahmed b. Ebû Abde'nin kumandasındaki Kurtuba ordusu onu ağır bir yenilgiye uğrattı. İbn Hafsûn, kuzeydeki hıristiyan krallarından destek almak gayesiyle 899'da hıristiyan olduğunu ilân etti. Ancak bu hareketi sebebiyle Kuzey Afrika müslümanlarının desteğini kaybetti. Bu sefer İşbîliye'yi ele geçirmiş olan âsi İbrâhim b. Haccâc ile anlaşıp ondan büyük ölçüde yardım aldıysa da Ahmed b. Ebû Abde'nin karşısında yine mağlûp oldu. Emîr Abdullah ile İbn Hafsûn arasındaki mücadele emîrin ölümüne kadar devam etti. Bu mücadelelerin hemen hepsinde İbn Hafsûn'un mağlûp edilmesine rağmen Bübeşter zaptedilip isyana son verilemedi.

Abdullah b. Muhammed zamanında Endülüs'ün her tarafında isyanlar birbirini takip etti. Bunlardan biri, İşbîliye'de önce Araplar ile müvelledûn (İspanyol asıllı müslümanlar) arasında mücadele şeklinde başlamış ve müvelledûn'un mağlûp edilmesinden sonra emîre karşı isyana dönüşmüştür. İşbîliye'de oturan Benî Abde, Benî Hamdûn ve Benî Haccâc aileleri müvelledûna karşı birleşerek onları mağlûp ettiler. Fakat daha sonra birbirleriyle nüfuz mücadelesine giriştiler. Benî Haccâc'ın reisi İbrâhim b. Haccâc rakiplerini bertaraf ederek İşbîliye'ye hâkim oldu. Bu arada âsi Ömer b. Hafsûn'a büyük ölçüde yardım etmesine rağmen Emîr Abdullah'ın ona karşı harekete geçmemesi ve yanında rehin olarak bulunan oğlu Abdurrahman'ı serbest bırakması, İbrâhim b. Haccâc'ı emîre itaat etmeye sevketti.

Bundan sonra İşbîliye İbrâhim ve oğullarının idaresinde kaldı. Buna benzer bir hareket de yine aynı yıllarda İlbire'de meydana geldi. Muvelledûn ile Araplar arasındaki mücadele Araplar'ın galibiyeti ile sona erince Araplar'ın lideri Savvâr b. Hamdûn bu sefer de Emîr Abdullah'a karşı ayaklandı. Savvâr, emîrin kuvvetlerini mağlûp ettiyse de müvelledûn ile işbirliği yapan İbn Hafsûn'un kuvvetleri tarafından esir alınarak idam edildi. Onun yerine geçen şair Saîd b. Cûdî, İbn Hafsûn karşısında bir varlık gösteremedi ve böylece bir âsi diğer âsiyi bertaraf etmiş oldu. Emîr Abdullah zamanında bu derece tehlikeli olmasa bile ülkenin başka yerlerinde otuz civarında isyan çıkmış ve emîrin dirayeti ve mücadele azmi sayesinde Endülüs Emevî Devleti parçalanmaktan kurtulmuştur.

Abdullah b. Muhammed devrinde devletin asıl kuvvetleri isyanları bastırmakla meşgul olduğundan, komşu hıristiyan devletlere karşı büyük çapta askerî harekâta girişilememiş, sadece sınır bölgelerindeki vali ve kumandanlar kendi güçleriyle bazı akınlar düzenlemişlerdi. 904-911 yılları arasında düzenlenen bu akınların en önemlileri, Leb b. Muhammed ile Muhammed b. Abdülmelik et-Tavîl'in yaptığı akınlardır.

Abdullah b. Muhammed yirmi beş yıl devam eden emirliği süresince bütün gücünü ülkesinin parçalanmasını önlemek için harcamış, imar faaliyetlerine pek fırsat bulamamıştır. Ölümü üzerine yerine torunu Abdurrahman geçti (1 Rebîülevvel 300/16 Ekim 912). Kaynaklar Abdullah'ın edebiyat ve ilme değer veren, İslâm tarihi ve Arap edebiyatı ile meşgul olan şair bir kişi olduğunda birleşirler.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 → Beyrut 1399/1979, VII, 435; VIII, 73-74; İbn Haldûn, *el-ʿİber*, Bulak 1284 → Beyrut 1399/1979, IV, 132-138; Nüveyrî, *Nihâyetü'l-ereb* (nşr. Ahmed Kemâl Zekî), Kahire 1980, XXIII, 394-396; E. de Zambaur, *Manuel de Généalogie et de Chronologie Pour l'Histoire de l'Islam*, Hannover 1927, s. 3; R. Dozy, *Histoire des musulmans d'Espagne* (nşr. E. Lévi-Provençal), Leiden 1932, II, 21-93; E. Lévi-Provençal, *Histoire de l'Espagne musulmane*, Paris 1950-53, I, 329-396; a.mlf., "ʿAbd Allāh b. Muhammad", *EI²* (İng.), I, 49; Hâlid es-Sûfî, *Târîḫu'l-ʿArab fi'l-Endelüs* (*ʿAṣrü'l-imâre*), Bingazi 1980, s. 285-331; K. V. Zetterstéen, "Abdullah", *İA*, I, 36-37.

 HAKKI DURSUN YILDIZ

ABDULLAH b. MUHAMMED b. HANEFİYYE

(عبدالله بن محمد بن الحنفية)

(bk. EBÛ HÂŞİM, ABDULLAH b. MUHAMMED).

ABDULLAH b. MUHAMMED b. HUMEYD

(عبدالله بن محمد بن حميد)

(bk. İBN EBÜ'L-ESVED).

ABDULLAH b. MUHAMMED b. MÜNÂZİL

(عبدالله بن محمد بن منازل)

Ebû Muhammed Abdullāh b. Münâzil en-Nîsâbûrî (ö. 330/941-42)

İlk dönem Melâmîleri'nin önemli temsilcilerinden biri.

Gençlik yıllarında dinî ilimleri tahsil etti, özellikle hadis ilmiyle meşgul oldu. Daha sonra tasavvufa yöneldi. Kaynaklar onun Melâmetîler'in pîri Hamdûn el-Kassâr'ın en meşhur müridi olduğu konusunda birleşmektedir. Şa'rânî ve Münâvî, şeyhinden sonra Horasan-Nîsâbur bölgesinin en tesirli sûfîsi olan Abdullah b. Münâzil'i, Melâmetî şeyhi olarak tanıtırlar. Nîsâbur'da vefat etti. Kabri Enbâr Şehitliği'ndedir.